

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet [Jn 11]

Jézust, az elképzelhetetlen hatalom birtokosát látjuk a hétre kijelölt igében. Olyan Királyt, aki egyszerre lehajol az övéihez, országa tagjait megéri és vigasztalja, de aki egyúttal bármire képes. Jelenünk felé nem is lehetne Istennek ennél súlyosabb üzenete: Krisztus tökéletes Megváltónk. Szeretetteljes és hathatós, aki együtt sír a sírókkal, de aki egy szavával – lehengerlő isteni hatalmával – kihozta a sírból Lázárt. A tanítványok döbbent hallgatása így találkozhat ma hálaadó imádságunkkal.

Aktuális:

- *Balog Zoltán, a Magyar Református Zsinat eddigi lelkesi elnöke a köztársasági elnöki botrányban való érintettsége miatt lemondott elnöki megbízatásáról. Azonban továbbra is egyházkerületünk püspöke marad a ciklus végéig.*
- *Új lelkesi elnök választásáig Pásztor Dániel, a Tiszáninneni Egyházkerület püspöke lesz a megbízott elnök.*
- *Egyházközségünk életében az elmúlt napokban változás nem történt.*

Rövid tartalmi bevezető János evangéliumához***A mű időszerű üzenete***

János evangéliuma második felét kezdjük közösen olvasni. Ahogy a történet a kereszt felé halad, úgy válik egyre súlyosabbá az ellentét a farizeusokkal, és miközben a világ bűnére fény derül, Jézus szavai egyre inkább megosztják a hallgatóságot. János evangéliumának üzenete a világ és Isten országa közti választásra készíteti olvasóit és az Atyával való szorosabb kapcsolatra hív. Böjt idején a keresztyén ember nem maradhat közömbös az Atya vonzására.

János evangéliumának jellemzője, hogy Jézus személye, tettei az embert döntésre készítik. Ez az állásfoglalás a hitvallás, a tanúságtétel Jézus Krisztus mellett. Ez a döntés azonban János evangéliumának leírásában nem erkölcsi szempontú. Az Atya vonzására az ember kétféle választ adhat: elutasítja, vagy követni kezdi. Mindkettő a mindennapi életben valósul meg.

Az evangéliumban a 11. fejezet egyfajta választóvonal Jézus nyilvános (többé-kevésbé békés) működése, és a keresztre vezető események között. Ennek oka az, hogy Jézus olyan csodát tett, mely egyrészt kiemelte őt az akkori csodatevők közül, másrészt hatalmas hírnevet jelentett a számára. Egy több napja halott ember feltámasztása minden addigi tettet elhomályosítja. Ezentúl a nép szemében Jézus már nem csodatevő, már nem nagy tanító, vagy próféta, hanem Isten Fia, az élet és halál Ura.

Ezután határozta el a nagytanács, hogy végeznek vele, ezután lettek a farizeusok kételkedő-kritikus tömegéből Jézus közvetlen ellenségei. A keresztre vezető folyamatok felgyorsultak, mely a tanítványokat is döntés elé állította: vállalják-e a veszélyt, kitartanak-e Mesterük mellett?

Mostani korunk zavaros világa némiképp hasonlít Jézus földi életének időszakára. Sokféle látásmód, egymással szembenálló érdekkörök és csoportok, tanítások zűrzavara, fundamentalisták és (hellén-római) újítók harca. Mostani korunk változásai, hatalmi átrendeződés és a keresztyénség szabdaltsága bizonytalanságot és a magányosság érzését (pásztor nélküli létérzést) eredményez minden emberben.

Korunkban ezért kifejezetten időszerű üzenettel áll meg János evangéliuma, mely az embert döntésre és kiállásra készíti. Jézusnak a világgal szembeni bizalmatlansága arra indít minket is, hogy átgondoljuk kapcsolatainkat, jézusibbá tegyük életmódunkat, figyelmünket pedig az Atyára fókuszáljuk.

János evangéliuma egy olyan korban íródott, amikor a keresztyénüldözés nem csak a zsidóságra, hanem a teljes római hatalomra kiterjedt már. Ebben kellett elődeinknek helyt állni. De félreértés ne essék: ma is harc dúl a világosság és a sötétség között. Csak ma nem karddal, hanem időbeosztással és Istennek szentelt figyelemmel harcolunk. A cél azonban ugyanaz most is, és Jézus parancsa sem változott: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.” (15,4)

Február 18.

11,1-16

1-3. vers „Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Betániából, Máriának és testvérének, Mártának a falujából. Mária volt az, aki megkenete az Urat olajjal, és megtörölte a lábát a hajával. Az ő testvére, Lázár volt a beteg. A nővérei megüzenték Jézusnak: Uram, íme, akit szeretsz, beteg.”

Lázár családjá közel állt Jézushoz. Ahogy az evangélista a következő fejezetre utal, Jézus megkenetésére, egyértelművé teszi ezt. Megtérések, keresztelések, és hónapokig tartó mester-tanítványi kapcsolat fűzte a családot Jézushoz.

Betánia itt egy falut jelöl, nem a Jordán partján fekvő várost. Ez a Betánia falu Jeruzsálem külterületén helyezkedett el, rövid sétára a fővárostól.

Mária és Márta üzenete szokatlan: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.” (3) Ez a kifejezés (φιλεις – fileisz) itt baráti kapcsolatra utal. Az üzenetben az a szokatlan, hogy bár Jézus Lázár egész családjához szorosán kötődött, mégis a két nővér úgy fogalmaz, hogy akihez különösen szoros kapcsolat fűz, az beteg. És bár Lázárról nem sokat tudunk az Újszövetség leírásában, az üzenet tartalma félreérthetetlen.

4-6. vers „Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia. Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt. Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, még két napig azon a helyen maradt, ahol volt...”

Az evangélista újra kihangsúlyozza, ezúttal testvéreivel együtt: „Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt.”(5) De vajon miért így fogalmaz a szentíró, miért hangsúlyozza ki ennyire Jézus és a család közti kapcsolatot?

A választ a következő versben találjuk: „még két napig azon a helyen maradt.” Az ember ugyanis azt várná, hogy Jézus amint meghallotta a hírt, azonnal elindult, hogy még élve találja, meggyógyítsa és minden helyreálljon. De Jézus nem így tett, kivárt, a Jordánon túl maradt, messze Jeruzsálemtől és Betánia falujától és Lázár közben meghalt. Maga az utazás is három napba telt volna, de Jézus még két napot hozzátett.

János evangéliuma azért hangsúlyozza Jézus és Lázár kapcsolatát, hogy félre ne értse senki: itt nem arról van szó, hogy Jézust nem érdekelt a túlzottan az eset. Személyesen érintett volt, ahogy a tanítványai is. Azonban Jézus más időszámítás szerint működött, mint a külvilág: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja”. (4) Ő pontosan követte az Atya útmutatását, időbeosztását, és mindenben rá hagyatkozott. Később pedig meg is magyarázza, miért történt mindez: „tiértetek, hogy higgyetek.” (15)

De ha Lázár meghalt, akkor miért mondja Jézus, hogy „ez a betegség nem halálos?” Itt a megfogalmazás hangsúlyos, szó szerint: „ez a betegség nem halálra van.” (ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστιν πρὸς θάνατον – *hé aszteneia uk esztin prosz tanaton*) A πρὸς kifejezés ugyanis jelentheti egyrészt azt, hogy halálos, de jelentheti azt is, hogy halálra, halál felé. Jézus azért fogalmaz így, hogy a tanítványok ne hogy félreértsék: Jézusnak van hatalma a halál felett. Persze a tanítványok végül mégis félreértették.

7-16. vers „de azután így szólt a tanítványaihoz: Menjünk ismét Júdeába! A tanítványok ezt mondták neki: Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és ismét oda mégy? Jézus így válaszolt: Nem tizenkét órája van a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát, de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága. Ezeket mondta, azután így szólt hozzájuk: Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem. A tanítványok ezt felelték: Uram, ha elaludt, meggyógyul. Pedig Jézus Lázár haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól. Akkor azután Jézus nyíltan megmondta nekik: Lázár meghalt. Örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá! Tamás, akit Ikernek neveztek, azt mondta tanítványtársainak: Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele együtt!”

Izraelben senki sem jár éjjel. Skorpiók, kígyók, vadállatok, rablók. Amikor a Szentírásban éjszakai sétáról olvasunk, az mindig jelentős: valaki akkor jár, amikor biztosan senki más nem. Jézus az éjjel járással figyelmezteti tanítványait, hogy lesz idő (nagy-péntek után, húsvét előtt), amikor sötétség borul rájuk. De amíg Jézus közöttük van, nem kell tartaniuk semmitől, mert ő a világosság. A megbotlás (προσκοπτει – proskoptei) kifejezés akadályra utal, mely nem engedi az embert a céljához elérni. Jézus szavai arról biztosítják tanítványait, hogy aki Isten akaratát, az ő tervét követi, az nem botlik meg, mert Isten úgy vezeti, hogy ne akadályozza meg semmi céljának elérésében.

A világosság kifejezés (φῶς – fész, jelentése: fény) Jézus beszédeiben gyakran előfordul. Sajátos módon használja, önmagára. Már az evangélium első fejezetében ezt olvassuk róla: „Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. [...] Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.” (4-5.9)

János evangéliumára jellemző, hogy különböző képekkel fejezi ki Jézus igehirdetésének lényegét. Sőt, olykor ezeket a képeket együtt is használja: élet, világosság, ige, jó pásztor, élet kenyere, élő víz. Ezek a különböző képek azonban egy személyről szólnak, Jézusról, az ő különböző tulajdonságairól, melyeket a Testté lett Ige magában foglal.

A világosság Jézus azon tulajdonsága, hogy egyfelől bár emberré lett, de Isten-lényéből merítve mégis tisztán lát. Nem homályosítja el szemeit a bűn és annak következményei, mint minden más embert, mert őbenne nincs bűn. Másfelől a világosság maga Jézus. Nem csupán egy bölcs ember, nem csak benne van a világosság, hanem ő maga az. Személyében megtestesíti Istent, megtestesíti Isten országát a világban. Nem úgy, hogy példát ad, hanem úgy, hogy ő maga az út, ő maga az igazság, ő maga az élet: aki benne él, az Istenben él. Erre épül az Úrvacsora sákramentuma is: aki eszi és issza, örök életet vesz magára.

Február 19.

11,17-27

17-24. vers „Amikor Jézus odaért, megtudta, hogy már négy napja a sírban van. Betánia pedig közel, mintegy félóránnyira volt Jeruzsálemhez, ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt. Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt. Márta így szólt Jézushoz: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten. Jézus ezt mondta neki: Feltámad a testvéred! Márta így válaszolt: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

A feltámadás az ember számára egészen addig csak egy távoli esemény marad, amíg szemtanúja nem lesz. Őseinktől fogva belénk van kódolva a tapasztalat: a halál ellen nincs menekvés. Márta és Jézus beszélgetésében is hasonlót látunk: „nem halt volna meg”, „tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon”. És bár Márta hitvallást tesz, hogy „tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.”, de mégis úgy tűnik, hogy ez inkább csak apró reménysugár, mintsem bizonyosság. *Egy négy napos halottal már Jézus sem tehet semmit.* – gondolta ő.

Mária még idáig sem jut: látja Mártát, hogy elmegy Jézus elé, de ő nem követi. Rajta már eluralkodott a bosszús gyász: a Mester hamarabb is ideérhetett volna. Talán akkor még tehetett volna valamit, talán lett volna remény Lázárnak. De így... És otthon maradt, hogy gyászoljon.

A zsidók kifejezés János evangéliumában a hithű, tórakövető zsidóságot jelentette, akik nagyrészt farizeus, szaduceus párt tagjai voltak és nagyrészt írástudó, tanult emberek. Jelenlétük a kor szokásai szerint azt a célt szolgálta, hogy együttérzésükről biztosítsák a gyászolókat, együtt énekelve és imádkozva velük a temetés alatt és után. Ez a siratás Istennek tetsző jócselekedet volt, mely a cödaka (igaz-lét, jó kegyesség) fontos részének számított.

Jézus hagyta, hogy Márta beszéljen. Elmondhassa számára, ami benne van. Csak ennyit válaszolt neki: „Feltámad a testvéred!” De mikor megbizonyosodott Jézus abban, hogy Márta sem hisz igazán, hogy benne is kétségek vannak még Jézus hatalmát illetően, akkor érkeznek a vigasztalás igéi.

25-27. vers „Jézus ekkor ezt mondta neki: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt? Márta így felelt: Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.”

„Én vagyok”, olvassuk Isten bemutatkozását Mózesnek a csipkebokor mellett. (2Móz 3) Jézus meghatározása Isten-létéről tesz tanúbizonyságot: a feltámadás és az élet. A határozott névelők a görögben is ugyanazt jelentik: ő az. Nem másról beszél, és ő nem egy a többi között.

Ő a feltámadás, ő az élet. Az igazi (valóságos) és az egyetlen. Még a szavak jelentésében sincs különösebb csavar: ἀνάστασις (anasztasisz) és ζωή (dzóé), feltámadás és élet. Jézus megfogalmazása félreérthetetlen, ahogy az ezt követő tette is az: ő az Isten, pontosabban a Szentháromság Isten második személye.

János evangéliuma minden kételkedőnek választ ad, akik azt gondolják, hogy Jézust csak tanítványai tartották Istennek, vagy hogy Jézus csak egy nagy ember volt. Ez a történet a legsúlyosabb igazolása Jézus Istenségének: nem gyógyít, nem pár órája elhunytat támaszt fel (ezt még az akkoriak elképzelhetőnek tartották). Jézus minden elképzelt csodán túlmegy: egy négy napja sírban fekvő halottat hoz vissza az életbe. Aki ezzel a ténnyel szembesül, annak szemernyi kétsége sem lehet tovább az ő személyét illetően. Márta pedig ezekre az egyértelmű szavakra már hittel válaszol: „én hiszem, hogy te vagy...” (27)

Február 20.

11,28-32

„Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérenek, Máriának: A Mester itt van, és hív téged. Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá. De Jézus még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahol Márta találkozott vele. A zsidók, akik Máriával voltak a házban, és vigasztalták, látták, hogy hirtelen feláll és kimegy. Utánamentek tehát, mert azt gondolták, a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon. Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt, leborult a lába elé, és így szólt hozzá: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.”

Márta elment a nővérehez, hogy együtt induljanak Jézus elé. Márta oda-vissza megjárta az utat az otthonuktól addig a helyig, ahol beszéltek, de Jézust mégis ugyanott találta. A Mester egy lépést sem tett. Márta mégis igyekszik odavinni Máriát hozzá. Nem háborodik fel, hogy „Uram, mire vársz!”, nem sietteti a történetet, hogy „Uram, gyere mári!”: tudja, hogy Lázár hamarosan feltámad és ebben megnyugodott. De Márta miatt mégis aggódhat, mert ő még mindig ugyanabban a letargiában van, ahol az elmúlt néhány napban. Mária még mindig gyászol.

Most őt kell feltámasztani előbb. Lázár várhat, róla már gondoskodik a Mester. De Máriáról nem, mert Máriát neki kell a Mesterhez vinnie. Neki kell győzködni, neki kell karon fognia és odavinnie Jézushoz. Másképp nem lesz ebből kiút.

Mária pedig testvérehez hasonlóan hinni kezd. Honnan derül ki a szövegből? „Amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá.” De bármilyen siettség is volt lépteiben, Mária mégsem tudott igazán hinni. Talán mert vele voltak a gyászolók, akik addig együtt sírtak vele. Talán mert nem értette pontosan, Jézus miért is hívja. A végeredmény, hogy mire odaért, inkább bosszúságáról tanúskodott Jézus előtt: „Uram, ha itt lettél volna...”

Mária és Márta, és a tanítványok hozzáállása sokatmondó a történetben. Arról szól, hogyan is áll az ember a halálhoz. Hogy bármennyire valljuk is, hogy „hiszem... a test feltámadását és az örök életet”, ez mégiscsak hit és nem színről-színre látás. Ezek a reakciók ember-létünk fájdalmát hordozzák, a halállal szembeni folytonos és reménytelen harcot. És még a hitünk sem képes ezt az ezeréves tapasztalatot kitörölni belőlünk.

Furcsa paradoxona ez hitünknek és életünknek, hogy bár hisszük és valljuk a feltámadást, mégis félünk tőle. Isten pedig erre a kishitűségre nem haraggal és intően felel, hanem Jézussal, akiben ugyanúgy ott volt ez a paradoxon. A következő napi igék bizonyítják ezt.

Február 21.

11,33-44

33-37. vers „Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, háborgott lelkében, és megrendült. Megkérdezte: Hova helyeztéték őt? Azt felelték: Uram, jöjj és lásd meg! Jézus könnyekre fakadt. A zsidók ezt mondták: Íme, mennyire szerette! Közülük néhányan pedig így szóltak: Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?”

Ritkán fordul elő, hogy az evangéliumok így írjanak Jézusról. A Gecsemáné-n történt események hasonlóak ehhez. Jézus háborgott lelkében, megrendül, sír. Mindezt pedig a szentíró egyetlen szóból indítja: „látta”. „Amikor Jézus látta...”

A görög συμπάθειω (szümpatheó – magyarosítva szimpátia) kifejezés, mely a Szentírásban csak a Zsidókhoz írt levélben szerel, fejezi ki Jézussal kapcsolatban, hogy ember-létében velünk azonosult. „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken...” (Zsid 4,15) János evangéliuma 11. fejezetében látjuk ennek tényleges példáját, ahogy Jézus látva a fájdalmat és a gyászt, átérezve szerettei tapasztalatát, maga is sírásra fakadt.

Itt egy rendkívül intenzív kifejezést találunk: háborgott lelkében (ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι – enebrimészato to pneümati). Az első kifejezés szó szerint azt jelenti, hogy „rárivallni, ráordítani”, a másik pedig a Szentlélekre utal, mint az ordítás forrására. A szentíró Jézus lelkének apró mozzanatát említi, haragot és fájdalmat, mely – és ez a történet jelentős aspektusa – Istentől származott. A tárgya pedig a halál és a fájdalom.

Nincs ellentétben mindez a következőkkel, mert bár Jézus tudta, mit fog tenni, mégsem volt ezért érzéketlen szeretteivel, sőt tanúbizonyosságát adta hozzájuk fűzött kötődésének, együttérzésének. Nem csíftotta őket, hogy „ne sírjatok, hamarosan feltámad”, hanem velük együtt sírva ment Lázár sírjához.

Jézus példát hagyott mindenkori tanítványainak, hogy egyfelől: semmiképpen nem szabad érzéketlen lenni mások érzéseivel szemben, még ha Isten minket meg is váltott már; másfelől: Jézus nem csak együttértett, nem csak beszélt és nem csak sírt. Neki ennél nagyobb hatalma is van. Ő a feltámadás és az élet, és ezt kész be is bizonyítani, ahogy kész rá ma is követőin keresztül.

38-44. vers „Jézus – még mindig háborgva magában – a sírhoz ment: ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta. Jézus így szólt: Vegyétek el a követ! Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: Uram, már szaga van, hiszen negyednapos. Jézus azonban ezt mondta neki: Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét? Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülállók sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem. Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: Lázár, jöjj ki! És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülvéve, arcát kendő takarta. Jézus szólt nekik: Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!”

Jézus kinyitja a sírt. Márta válasza sokatmondó: „Uram, már szaga van... ” Az a Márta mondta ezt, aki néhány pillanattal korábban hitvallást tesz: „Igen, Uram, én hiszem... ” (27) Most mégsem hisz a szemének. Jézus tényleg be akar menni egy sír-barlangba? A zsidók számára nem létezett ennél tisztátalanabb hely. Már csak ha valaki friss halotthoz is ért, az is tisztátalanná lett. A temetést sem végezheték, csak néhányan. És a régi sírok zargatása súlyos bűnnek számított.

Márta tehát bár hitt, tudta, hogy mi következik, de mégis elképzelni sem tudta, Jézus pontosan mit is tervez. Bemegy a halotthoz? Kicsomagolja a leplekből? Lemossa a balzsamozást?

Lázár feltámasztásának története annyira valószerű, hogy ilyen részletekig be akarja mutatni, pontosan mit is tett Jézus. Lukács, az orvos evangéliumában olvasunk még hasonlókat. Mindennek célja egyrészt, hogy az ember tényleg a szeme előtt lássa, sőt az orrában érezze a halált, és megértse annak a tettnek a súlyát, amit Jézus véghezvitt. Másrészt hogy félre ne értse senki, itt nem spirituális halottidézésről, vagy hasonlóról van szó, hanem egy hús-vér emberről, aki meghalt, és akit Jézus mégis feltámasztott.

Jézus Atyjához intézett szavai mély kapcsolatról tanúskodnak. „Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz”, ahogy fiú beszél az apjához: „jól ismerlek már”. Szavai mégis a hallgatóságért hangzottak el, ahogy Jézus és az Atya kiszóltak a többiekhez: „hogyan elhiggyék”. Majd a súlyos valóság: „És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötvén, arcát kendő takarta.”

Mi volt a tanítványok és a szemtanúk reakciója a történetekre? A hallgatás. Jézus hatalma megdöbbentő. Még az örömet is elhomályosítja, mely a visszakapott szerettük személyében érte őket. „Valóban Isten Fia vagy!” (Mt 14,33)

Február 22.

11,45-57

45-48. vers „Ekkor sokan hittek benne azok közül a zsidók közül, akik elmentek Máriaéhoz és látták, amit Jézus tett. Némelyek pedig közülük elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, mit tett Jézus. Összehívták tehát a főpapok és a farizeusok a nagytanácsot, és így szóltak: Mit tegyünk? Ez az ember ugyanis sok jelt tesz. Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is.”

Sokan látták Lázár feltámasztását. A hír gyorsan terjedt. Így vált a nép szemében Jézus híres tanítóból Messiássá. És nem csak a nép szemében... Az evangélista úgy fogalmaz, hogy maguk a farizeusok és a papság is belátták, hogy Jézus (túl) sok jelt tesz ahhoz, hogy csaló legyen.

Különös a történetekben, hogy bár sokan tudták, ki ő, mégsem hittek benne. Miért? Mert nem Jézusban nem hittek, hanem Istenben. Sokkal fontosabbnak tartották a római fenyegetést, mint Isten akaratát. „Lehet, hogy ő a Messiás, hogy ő Isten Fia, de képes minket megvédeni a rómaiaktól?” Mintha csak azt mondták volna, amit azóta is sokan hangoztatnak: „hiszek én Istenben, de vajon ő ad nekem házat és megélhetést?”

49-53. vers „Egyikük pedig, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta nekik: Ti nem értetek semmit. Azt sem veszitek fontolóra: jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, sem hogy az egész nép elveszen. Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse. Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik őt.”

Kajafás válasza tükrözi a többiek látásmódját is, csak ő vezetőként látta az eseményeket, ezért mondta: „Ti nem értetek semmit.”

A leírás vizsgálatában van egy különleges szempont. Vajon honnan tudunk erről a beszélgetésről? Ahogy a legtöbb történetben, itt is felvetődik a kérdés: ki volt a forrás? A válasz pedig reménykeltő: volt egy (vagy néhány) ember a vezetők között, aki ugyanazt látta és hallotta, mégis hinni kezdett. Nem úgy, mint a többiek, nem úgy, mint a főpap. Valódi hit ébredt.

„Egyetértettek”, szó szerint: eldöntötték (ἐβουλεύσαντο). A határozat visszavonhatatlan. Ennek az embernek, akárki is legyen, mennie kell. Így halad a történet egyre inkább a kereszt felé.

54-57. vers „Jézus tehát nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre, egy Efraim nevű városba, és ott maradt tanítványaival. Közeledett a zsidók páskaünnepé, és vidékről sokan felmentek Jeruzsálembe az ünnep előtt, hogy megtisztuljanak. Keresték Jézust, és a templomban megállva így tanakodtak egymás között: Mit gondoltok, lehet, hogy el sem jön az ünnepre? A főpapok és a farizeusok pedig már kiadták a parancsot, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse be, hogy elfoghassák.”

A fejezet lezárása inkább bevezető a következő fejezethez. Jézus bújkál. Aki épp most bizonyította hatalmát, elrejtőzik a veszély elől. Persze nem félelemből, hanem újfent Atyjára nézve cselekszik. Ez még nem az a pillanat, amikor fel kell mennie Jeruzsálembe.

Jézust keresi a sokaság. Hallottak a csodáról, a szemtanúk visszatérve szétszóródtak a városban és mindenkinek elújságolták a történeteket. Sokatmondó viszont a tény, hogy nem hit ébredt az emberekben, hanem izgatottság és kíváncsiság. Jézus személye, sőt még csodái sem hívnak senkit sem megtérésre. Erre ugyanis csak az Atya Isten képes: „Az én Atyám, aki nekem adta őket...” (10,29)

Az olvasóknak

Feliratkozni a tamaskadar2@gmail.com címre küldött „feliratkozás” tárgyú levéllel lehet.

Kádár Tamás György

lp.